

Да не буде забуне: Дачић, Ружић, Мркоњић & со. били су Милошевићеви кербери, који, у међувремену, нису пружили уверљиве доказе да имају нешто против злочиначке политике своје странке, која је Србију увела у најсрамније године њене савремене историје. Утолико је свака помисао да би се с њима ишта могло имати, најблаже речено, одвратна. Са њима се, међутим, мора општити. Мора се општити зато што су, напосто, у овом тренутку, мање зло. Радикали и Коштуница су велико зло, метастазирали злоћудни тумор на ткиву ове земље, док су социјалисти тек преостала метастаза, неуклоњено болесно ткиво које управо одлучује да ли ће, заједно са организмом на којем паразитира (са Србијом), да угине, или ће покушати да преживи.

Дачићева је позиција веома далеко од удобности, коју му новинарско-аналитичарска каста спочитава. У односу на све остале странке које су на изборима прескочиле цензус, она је можда најнеудобнија.

Ако се радикали сада не дочепају власти, тешко да ће то учинити у наредних осам до десет година. Исто важи и за ДСС, с тим што је овде у питању и сам Коштуница, без којег ДСС не постоји. С друге стране, позиција демократског блока врло је јасна. Написи у штампи о Тадићевој Пировој победи потпуно су погрешни. Пирова победа значи – победа уз ненадокнадиве губитке, дакле пораз. Тадић, међутим, у политичком смислу не само да ништа не губи, него му је политичка будућност извесна да извеснија не може бити, и то ма какав расплет, гледе образовања владе, био. (О изгледима демократског блока у тексту који следи: Тадић и перспективе.)

Шта, дакле, Дачић може да уради? Одговор је савршено белодан, упркос свој мистериозности и закукуљености разговора, упркос свим новинарско-аналитичким спекулацијама, упркос његовом театралном одласку у Русију, упркос свој галами коју, заједно с радикалима и Коштуницом, диже унаоколо. Дачић се може прикључити радикалима и Коштуници и тако, најдаље за четири године, политички упокојити и своју странку и себе, или се може прикључити Тадићу, покушати у том прикључивању да буде скроман какав је био и до сада, и тако пробати да преживи.

Радикали и Коштуница, уколико се не догоди миракулозни преображај њихов, а неће,

политички су истрошени, кадровски слаби, идеолошки дезоријентисани, и сада је само питање да ли ће у наредном периоду, ако буду били на власти, разарати земљу, или ће, ако буду били у опозицији, лагано да копне не чинећи штету коју би чинили на власти. С друге стране, ко год да данас направи владу, у наредном изборном турнусу тешко ће ишта спречити Демократску странку и њој блиске странке, рачунајући и ЛДП, да освоје апсолутну парламентарну већину и тако дођу у прилику, још једном после 2001, да оформе уставотворну скупштину, донесу савремен устав и почисте остатке разбијеног патриотско-патријархалног братства.

Једина непознаница је да ли ће у том тренутку затећи тешко оштећену земљу после владавине радикала, Коштунице и Дачића, или ће земља бити у бољем стању него што је данас (данас не ваља, разуме се, али ово је стање управо савршено у односу на оно што би нас сачекало после радикала, Коштунице и Дачића уједињених на истоме задатку). Утолико Дачић стиче некакву шансу прикључивањем Тадићу, за разлику од радикала који ту шансу немају, или Коштунице, чија би једина шанса да политички преживи била да наредни период проведе у опозицији.

Прича коју ових дана шире „независни аналитичари“ (аналитичари блиски Коштуници и радикалима) о томе да је гласачко тело СПС-а радикалније од радикала и Коштунице – пуко је продавање магле. Том се продавању магле супротставља евиденција о Дачићевој кооперативности са ДС-ом и ДСС-ом у претходним сазивима, дакле са људима који су најпре свргли Милошевића, а потом га изручили Хагу. Уласком у Тадићеву владу, уз сасвим скромне захтеве у смислу три или четири министарства, и жестоким и, колико је год то могуће, поштеним радом у њима, Дачић добија шансу да преживи наредне четири године.

Уколико се одлучи за патриотско-патријархални блок, који ће му, сасвим извесно, понудити много више него што ће му понудити Тадић, уколико прихвати тај сиренски зов, Дачић добија краткорочно, али је на дуге стазе без икаквих шанси. И то уопште није спорно. Спорно је следеће: да ли ће, у међувремену, Дачић са собом у бестрагију повући и ову земљу, како је вући знао, или ће, најзад, покушати нешто за њу и да учини. Рецепт је, њега што се тиче, врло једноставан: скромност и жесток рад, или тренутна слава и бусање у прса патриотска и бедан крај, много беднији него што је могао бити после 5. октобра.

Јер после 5. октобра, у разореној земљи, али са Коштуницом, као својим човеком у новој власти, СПС је, и поред свих цепања, некако преживљавао, а преживљавао је управо захваљујући скромности и релативно кохерентној реторици усмереној ка социјалним

Дачић и перспективе

Пише: Иван Миленковић
уторак, 27 мај 2008 22:32

проблемима. (Није овде, наравно, реч о скромности као учинку доброг васпитања, него о скромности као последици муке, опадања, неимања избора.) Добро, и захваљујући некаквим коферима пуним пара о којима би Дачић имао понешто рећи. Но, хватањем у врзино коло са својим „природним“ савезницима, после још неколико година уништавања земље – а то би разарање, *why not*, могло потрајати и четири године – социјалисти више не би имали гласачко тело, јер би оно, у међувремену, поумирало од беде, незнања и очаја.

Peščanik.net, 19.05.08.